

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2019-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s. r. o., Na hrebienku 5433/40, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Kačura, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 64/2016 z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2019 elektronicky a následne 30. mája 2019 poštou doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 64/2016 z 26. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka uviedla, že jej ako žalovanej bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 95/2013 z 30. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) sumu 1 406,67 € s prísl. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podala sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietala, že v danej právnej veci je potrebné prihliadať na § 61 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ktorý zakazuje *restitutio in integrum* v exekučnom konaní. Sťažovateľka tiež namietala, že okresný súd neprihliadal na ňou uplatnenú námietku premlčania bezdôvodného obohatenia, keď je potrebné rozlišovať medzi objektívnou a subjektívnou premlčacou dobou. Podľa názoru sťažovateľky k začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby došlo okamihom pripísania jednotlivých platieb (uhradených žalobcom) v prospech účtu súdneho exekútora, k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby došlo okamihom, keď sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení, teda okamihom doručenia uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 143/2012 z 30. augusta 2012.

3. Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesprávne vysporiadal, čím došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol uznesením sp. zn. 6 Cdo 17/2019 z 28. februára 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“). V dovolaní sťažovateľka uviedla, že krajský súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila

svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Krajský súd porušil povinnosť uloženú mu v § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože neoznámil miesto a čas vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Sťažovateľka tiež namietala, že okresný súd o jej návrhu na vypočutie žalobcu nerozhodol a žalobcu nevypočul. V odvolacom konaní podľa sťažovateľky preto neboli splnené podmienky pre rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, pretože bolo potrebné doplniť dokazovanie o výsluch žalobcu. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd, ako aj krajský súd svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili a nerozhodli v súlade so zásadou predvídateľnosti súdneho konania a rozhodovania, čo má za následok nesúlad výrokov s odôvodnením a zmätočnosť týchto rozhodnutí. Podľa sťažovateľky sa po vyhlásení exekúcie v časti o vymáhanie úroku z omeškania nad výšku 0,5 % ročne za neprípustnú, na základe čoho odpadol dôvod na plnenie, okresný súd sa vôbec nevysporiadal s prípadnou existenciou či neexistenciou nároku na plnenie spočívajúcim v hmotnom práve.

5. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], sídlo: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.04.2018, sp. zn. 9Co/64/2016, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 6C/95/2013 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 26.04.2018, sp. zn. 9Co/64/2016, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 6C/95/2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadošťučinenie v sume 3.000 € (slovom: tritisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť Sťažovateľovi do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania titulom právneho zastúpenia v sume 403,01 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť Sťažovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

13. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

III.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 406,37 € s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo z dôvodu poskytnutia plnenia žalovanému ako oprávnenému v exekučnom

konaní vo väčšom rozsahu, ako vyplýval z exekučného titulu. Z námietok uvedených v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že tieto sú takmer identické s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v dovolaní, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné po tom, ako najvyšší súd nezistil žiadnu možnosť existencie sťažovateľkou uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, ako aj v podanom dovolaní vo vzťahu k rozsudku krajského súdu predovšetkým namietala:

a) nedodržanie povinnosti podľa § 219 ods. 3 CSP, keď krajský súd neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením,

b) krajský súd rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky,

c) nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku okresného súdu, čo je v rozpore so zásadou predvídateľnosti súdneho rozhodovania a zakladá zmätočnosť tohto rozhodnutia,

d) nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v odklone od ustálenej judikatúry.

19. Z uznesenia najvyššieho súdu predloženého sťažovateľkou vyplýva, že vo vzťahu k námietkam, ktorými sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala skutočnosti uvedené pod písm. a) až c) (bod 27), ktoré právne relevantným spôsobom uplatnila v dovolacom konaní a ktoré dovolací súd vecne preskúmal a vyhodnotil, nie je daná právomoc ústavného súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

20. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka uplatnila aj námietku nesprávneho právneho posúdenia, ktorá nebola predmetom posúdenia najvyšším súdom v dovolacom konaní, v ktorom najvyšší súd vyhodnocoval iba skutočnosť, či odôvodnenie rozsudku krajského súdu zodpovedá zákonným požiadavkám. Z uvedeného dôvodu tieto námietky sťažovateľky podrobil prieskumu ústavný súd, vychádzajúc

z dátumu právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 17/2019 z 28. februára 2019, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde považoval v danom prípade za zachovanú.

21. V súvislosti s vecným posudzovaním námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto zákonným predpisom je v posudzovanej veci z procesného hľadiska Civilný sporový poriadok a z hmotnoprávneho hľadiska Občiansky zákonník.

22. Z hľadiska ústavných limitov ústavného prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd považuje ešte pred samotným prieskumom napadnutého rozsudku krajského súdu za žiaduce tiež pripomenúť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

23. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky smerujúcimi proti napadnutému rozsudku krajského súdu v prvom rade konštatuje, že z obsahu tohto rozsudku vyplýva, že odvolací súd primerane reagoval na všetky podstatné námietky sťažovateľky. K námietke sťažovateľky o potrebe aplikácie § 61 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej stav navodený exekučným konaním nemožno navrátiť, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Žalovaný sa v odvolacom konaní bránil poukazom na ust. § 61 Exekučného poriadku a v ňom vyjadrenú zásadu, že stav navodený exekučným konaním nemožno vrátiť späť. Problematike súvisiacej s aplikáciou cit. ustanovenia sa venoval Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 M Cdo 5/2008 zo dňa 14. 10. 2008, v ktorom dospel k záveru, že zásada, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku), znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté. Uvedená zásada však nevyklučuje, aby za podmienok stanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu tak z ustanovenia § 61 Exekučného poriadku nemožno vyvodzovať, že by za podmienok stanovených zákonom nebolo možné dosiahnuť nápravu nesprávnosti rozhodnutí, vydaných v exekučnom konaní; táto sa ale môže týkať výlučne účastníkov exekučného konania (oprávneného a povinného), tiež sa jej nemožno domáhať v exekučnom konaní, ale iným postupom, ako je tomu práve v prejednávanej právnej veci. Ust. § 61 Exekučného poriadku je právnou úpravou, ktorá slúži na ochranu tretích osôb, ktoré mohli v exekučnom konaní nadobudnúť vlastnícke práva k postihnutým veciam (napr. vydražiteľia), nemožno ju ale chápať ako prekážku brániacu náprave prípadných chybných rozhodnutí či postupov, ku ktorým došlo v exekučnom konaní. Uvedenú argumentáciu žalovaného v odvolaní tak odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.“

24. Krajský súd, poukazujúc na odôvodnenie súdu prvej inštancie, sa zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania žalobou uplatneného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorej v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol:

«Súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil žalobcom uplatnené právo ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z dôvodov, tak ako ich rozviedol vo svojom rozsudku, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd stotožnil, a preto na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal opodstatnenosťou žalovaným vnesenej námietky premlčania a dospel k záveru, že k premlčaniu práva, ktoré si uplatnil žalobca, nedošlo: žalobca si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil včas. Aj tento zver považuje odvolací súd za správny.

Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ku ktorému dochádza tým, že jeden z účastníkov dostal majetkové hodnoty plnením, na ktoré v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadny právom stanovený dôvod. Týmto dôvodom môže byť napr. dohoda účastníkov, povinnosť vyplývajúca zo zákona či z právnej skutočnosti a pod. Ide o prípady, pri ktorých právny dôvod k okamihu plnenia vôbec neexistoval. Plnenie tu môže spočívať v tom, že sa poskytla nejaká vec (peniaze), postúpila pohľadávka, zriadilo právo, vykonala nejaká práca atď. bez toho, aby na to existoval právny titul. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ak ide o peňažné plnenie, jeho poukázaním na účet prostredníctvom peňažného ústavu, je „plnením“ okamih, keď bola suma poukázaná na účet „obohateného“.

V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je všeobecne ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. Z ust. § 107 ods. 1 Obč.zák. totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva.

V prípade začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 Obč. zák.) vychádzal súd prvej inštancie z momentu, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove (č. k. 6Co/143/2012 - 95), ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Humenné o čiastočnom zastavení exekúcie (zo dňa 29. 11. 2011 č.k. 12Er/888/2002 - 51), tj. začiatok plynutia tejto premlčacej doby určil dňom 30. 8. 2012 a keďže žalobu podal žalobca na súde dňa 12. 7. 2013, podal ju v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Obč. Zák., t.j. z hľadiska subjektívnej premlčacej doby si právo uplatnil včas.

20/ Žalovaný vo svojom odvolaní trval na námietke premlčania uplatneného práva z dôvodu márneho uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 2 Obč. zák., keď dôvodil , že počiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby je nutné stanoviť od okamihu pripísania jednotlivých (zekzekvovaných) platieb v prospech účtu súdneho exekútora, pričom tieto platby treba posudzovať ako samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby treba posudzovať u každej jednotlivé platby samostatne. V súdnej právnej veci z vykonaného dokazovania vyplýva (č.l. 160, 163, 164 spisu), že žalobcovi boli ako povinnému v exekučnom konaní exekvované platby súdnym exekútorom mesačne, z jeho príjmu; zekzekvované mesačné platby boli pripisované na účet súdneho exekútora, ktorý ich však následne nepoukazoval oprávnenému v exekučnom konaní, t.j. žalovanému, v mesačných intervaloch, ale tieto poukázal žalovanému v troch hromadných splátkach, a to dňa 30. 9. 2009 suma 1.690 €, dňa 2. 9. 2010 suma I 100 f a dňa 15. 2. 2011 suma 306.37 €. Odvolací sud považuje za správny argument žalovaného, že začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 Obč. zák.) je nutné počítať osobitne u každej jednotlivé platby, na rozdiel od žalovaného je ale názoru, že tento začiatok je potrebné počítať nie od strhnutia každej jednotlivé mesačnej platby žalobcovi, ale až od poukázania každej jednotlivé z vyššie označených troch „hromadných“ platieb, ktoré súdny exekútor poukázal žalovanému (ako oprávnenému), nakoľko ich strhnutím žalobcovi z príjmu ešte ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nedošlo; ku vzniku bezdôvodného obohatenia mohlo dôjsť až ich poukázaním na účet žalovaného. Začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby tak bolo nutné počítať samostatne od 30. 9.

2009 (prvá splátka), v prípade druhej splátky od 2. 9. 2010 a v prípade tretej splátky od 15. 2. 2011. Nakoľko žalobu podal žalobca na súde dňa 12. 7. 2013, je zrejmé, že trojročná objektívna premlčacia doba uplynula žalobcovi máme v prípade prvej splátky vo výške 1.690 €" poukázanej žalovanému dňa 30. 9. 2009, z ktorého dôvodu si žalobca plnenie vo výške 1.690 € ani neuplatňoval; v prípade ďalších dvoch splátok poukázaných žalovanému dňa 2. 9. 2010 (suma 1.100 €) a dňa 15. 2. 2011 (suma 306,37 €) trojročná objektívna premlčacia doba žalobcovi mánie neuplynula, a teda sumu 1.406,37 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia ($1.100 + 306,37 = 1.406,37$ €) si žalobca uplatnil včas. Námietka premlčania uplatneného práva z dôvodu márneho uplynutia objektívnej premlčacej doby vznesená žalovaným preto ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola opodstatnená.»

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

26. Vychádzajúc z citovaného rozsudku krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí ústavne konformným spôsobom zaoberal všetkými kľúčovými námietkami, ktoré sťažovateľka uplatnila vo svojom odvolaní a na ktoré poukazuje vo svojej sťažnosti, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní aplikoval. Napadnutý rozsudok krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a nesignalizuje existenciu takej príčinnej súvislosti medzi ním a sťažovateľkou

označenými základnými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

27. Na základe uvedeného ústavný súd časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že v texte sťažnosti sťažovateľka neuviedla žiadnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá by svedčila o tom, akým spôsobom/konaním malo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľky. Keďže v tomto smere sťažovateľka svoju sťažnosť neodôvodnila a ústavný súd nezistil existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom a namietaným konaním a rozhodnutím krajského súdu, s ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Poučenie: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019